

LANA MILLAN
Átkozott Hannah Brown

LANA MILLAN

Átkozott
Hannah Brown

ATHENAEUM

© Lana Millan, 2015

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1–235–5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu
Felelős szerkesztő: Tegyi Tímea
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Borító: Földi Andrea
Tördelés: 9s Műhely

Készült a Pátria Nyomdában, 2015-ben
ISBN 978 963 293 4785

ELSŐ FEJEZET

HAJNALI HÁROM ÓRA. Az emberek többsége ilyenkor fordul az ágyban egyik oldaláról a másikra, letörölve egy-egy nyálcsíkot a szája szegletéből. Ezzel szemben én tudom, ha most azonnal visszaaludnék, amire valójában a semminél is kevesebb esélyem van, akkor még ötvenhárom percet aludhatnék. Inkább felkelek. Mivel a reggeli a nap legfontosabb étkezése, főzök magamnak egy méregerős kávé, és cukor nélkül magamba döntöm az egészet. Ha ettől nem térek magamhoz, akkor semmitől. Ahhoz, hogy reggel hatra beérjek a stúdióba, úgy fél öt körül kellene elindulnom. Lezuhanyozok, és egy szál törülközőben a kanapéra tespedek.

Hétfő van. Hétfő, és hajnali négy. Már megszokhattam volna ezt a reggeli rémálmot, de ez nem megy olyan könnyen. Nem tudom lazán kezelni. Minden reggel fizikai fájdalmaim vannak, amikor arra kényszerítem magam, hogy bemenjek dolgozni. Kellett nekem elvállalni a reggeli műsor szerkesztését, ezt is csak magamnak köszönhetem! Mélyeket lélegzem, és megpróbálom nyitva tartani a szemem. Szörnyen nehéz ennyi mindenre odafigyelni.

Fel kellene öltöznöm. A faliórára bambulok, pontosan hét percem maradt indulásig. A szekrényhez lépek, és magamra rántom az első ruhát, ami a kezem ügyébe kerül. Azt hiszem,

farmer és egy vastag pulóver, de ez csak tipp. A fáradságtól csak részben tudom megemelni a szemhéjam.

Máris jobb – legalább sikerült felöltözni. Belenézek a tükörbe, amitől halálra rémülök. A szemem alatt akkora táskák vannak, mint egy-egy hátizsák. Te jó ég, ezzel most mit csináljak? A múltkor vettem valami kencét, amit a szem alá kell kenni, hogy csökkentse a karikákat. A kozmetikumok közé túrok, de sehol sem találom, viszont a kezembe akad egy alapozó. Mindegy, jó lesz ez is. Bekenem a duzzadt részt, aztán megfésülöm a hajam. Lássuk be, szarul nézek ki. De hát tegye fel a kezét, aki hétfőn hajnali négykor jól néz ki. Megpróbálok feltenni egy kis szempillaspirált, hátha az segít, de mivel remeg a kezem, nem kockáztatom a szemem épségét. Inkább kihagyom a sminkelést.

Felrántom a csizmámat, a nyakamba kötök egy sálát, aztán bevágom magam mögött az ajtót. Úgy néz ki, még időben beérek adás előtt. Legszívesebben felvenném a napszemüvegem, de azt hiszem, az emberek hülyének néznének. Több ok miatt is. Az első, hogy november van, hajnali fél öt, és tök sötét. Ilyenkor csak azok vesznek fel napszemüveget, akik azt hiszik, hogy híresek, vagy előző éjjel olyan szinten szétcsapták magukat, hogy a látványuk vizuális erőszakot tenne az átlagembereken, vagy egyszerűen csak trendik. Én egyik csoporthoz sem tartozom, így hát szorosan az arcom köré simítom a sálam, és próbálok nem gondolni a horrorisztikus ábrázatomra.

A hajnali munkakezdésben az egyetlen pozitív dolog, hogy mindig van ülőhely a metrón. Elhelyezkedem az egyikben, és eldöntöm, hogy nem alszom az alatt, míg beérek a televízió épületébe. Söt. Hős leszek, és utána is ébren maradok.

A stúdióban attól függetlenül, hogy gyakorlatilag még éjszaka van, úgy kapkod mindenki, mintha hatkor Noé bárkája indulna, nem a reggeli adás. Beállok a sorba, és az irodámba vágatok. Szeretném átnézni a műsortervet, és átbeszélni a kérdéseket Lois Farberrel, aki a reggeli adást vezeti. Felmegyek a harmadikra, belököm az irodám ajtaját, de a szokásos kupi helyett George Sanders savanyú képe fogad. A székünkben terpeszkedő főszerkesztő sosem jelent jót. George sosem jön be az irodámba. Soha! Valószínűleg ki vagyok rúgva. George megneszelte, hogy átírtam a jövő heti műsortervet, és megváltoztattam a vendégek listáját.

– Jó reggelt! – nyögöm, aztán az asztalomhoz lépek. Mivel a helyem foglalt, kénytelen vagyok a szemközti széken elhelyezkedni. George-ra meredek, és várom a hegyi beszédet.

– Szarul nézel ki – mondja köszönés helyett, miközben ő pont úgy fest, mintha egy elfuserált plasztikai műtétet hajtottak volna végre rajta. Mint aki voltaképpen Quasimodo egyenes ági leszármazottja, ám a rokonságot mindenki elől titkolni igyekszik, és hajlott hátát méregdrága öltönnyel álcázza. Az asztali lámpa fényében az arca okkersárga. Én a helyében néztnék egy májfunkciót. De persze én nézek ki szarul. Nyilván.

– Jó híreim vannak a számodra, Hannah. A mai nappal előléptetünk szerkesztőből műsorvezetővé!

Oldalra billentett fejjel figyelem ezt a jól öltözött lidércet, de mukkanni sem tudok. Csak szórakozik velem, tudja, hogy a reggeli műsor vezetése az utolsó dolog, amire vágyom. Már a gondolattól is hideg veríték önt el.

– Ne nézz ilyen bambán, inkább készülődj, mert mindjárt adásban leszel.

– Ne haragudj, George, de azt hiszem, nem értelek. – Közben felpuffadt arcára meredek, a pánik szép lassan végigkúszik a gerincemen. Nagyon nyelek. Ez nem viccel.

– Lois eltörte a lábát, és téged ért a megtiszteltetés, hogy átvedd a helyét a ma reggeli műsorban. Hát nem csodálatos?

– De, ez egészen frenetikus.

– George, ez lehetetlen, én alkalmatlan vagyok erre. Főleg élő adásban. Kell hogy legyen valaki – bárki –, aki átveszi Lois helyét – hebegem, azonban George csírájában tiporja el bennem a reményt.

– Nem, nincs. Ennyi idő alatt nem találok senkit. Ha te sem értél volna be időben, kénytelen lettem volna én vinni a műsort. Még szerencse, hogy befutottál – morogja.

A rohadt életbe. Ezt nem hiszem el! Kell hogy legyen valaki más is!

– És mi van Penny Johnsonnal? Ő akár ölne is tudna azért, hogy a reggeli adásban szerepeljen – próbálkozom.

– Penny éppen síel, csak egy hét múlva jön vissza.

– És Trish, az időjós? – Az ötletre George tepsiszája vonallá keskenyedik, és úgy is marad. Trish a legocsmányabb áspiskígyó, aki a csatornánál valaha megfordult, de még mindig jobb, ha ő vezeti a reggeli adást, mint ha én. Legalábbis nekem. Most nem számít az a kétmillió ember, aki reggelente a műsort nézi.

– Nem, Hannah, ez a feladat a tiéd, a döntésem végleges. Változtattunk néhány dolgon, de úgyis mindjárt megkapod a műsortervet. Neked nincs más dolgod, mint hogy összeszedd magad, és átmenj a sminkesekhez. Ahogy elnézlek, nem kevés dolguk lesz veled. – Milyen kedves! Szeretném ráborítani az asztalt, de mivel szükségem van a munkámra, ezt a maflást

most le kell nyelnem. George olyan kajánul vigyorog, mintha tudná, mi jár a fejemben.

– Na, gyereünk, drágaságom! – noszogat. – Meg tudod csinálni.

Persze. Meg tudom csinálni, fintorgok magamban, mert George nagy ívben tesz rám. Előre látom, hogy ez lesz életem legnagyobb beégése. George nem hagyja, hogy egy pillanatra is elmélázzak ezen, megragadja a vállam, és a folyosóra taszigál. A sminkszoba felé irányít, előbb belöki az ajtót, aztán engem. Majdnem hasraesek, de megtart Joanna, az egyik fodrász. Kedvelem Joannát, aki mindig mosolyog, és mindenkivel kedves.

– Jól vagy? Minden rendben? – kérdezi, de közben átnéz a vállam felett, és George-ra pillant.

– Persze! Egy darabig Hannah vezeti a reggeli adást, alakítsátok át belátásotok szerint – mondja, aztán a választ meg sem várva kilép a helyiségből, és magamra hagy ezzel a furcsa trióval.

– Húsz perc múlva adásban leszel, nem maradt túl sok időnk – mondja az egyik lány, majd kapkodva a székbe passzíroz. Lehunyom a szemem, de még így is érzem rajtuk a tanácsatlanságot. Bajban vagyok.

Nem vagyok tisztában az adás menetével, ráadásul szarul nézek ki. Valójában ez utóbbi a legrosszabb. A nézők megbocsátják, ha a műsorvezető beszédhibás, tájékozatlan vagy értelmi fogyatékos, de azt nem, ha szarul néz ki. Azt soha. Mémként fogok terjedni a neten.

Érzem, ahogy dermedten összenéznek a fejem felett, aztán, mint a galambok az eléjük szórt kenyérmorzszakat, mind egy-

szerre rohannak meg. A sminkes, azt hiszem, Jennifernek hívják, a szemöldökömet tépkedi, Norman és Joanna a hajamnak esik neki. Csendben tűröm, hogy matassanak rajtam, de közben azon morfondírozok, hogy ma milyen vendégek lesznek.

Én állítottam össze a műsort, de ha agyonütnek, sem tudom, mára kiket hívtunk be. Kellene a műsorterv. George ígért egyet, és nekem még a levegőnél is nagyobb szükségem lenne rá! Azt hiszem, Jennifer végzett az arcommal, mert egy perccig semmi sem történik. Kinyitom a szemem, de amikor a tükörbe pillantok, elkap a rémület. Két réteg festék, műszempilla és dupla vastagra rajzolt száj. Jennifer egy lépést hátrál, felméri az összhatást, aztán a sminkasztalhoz megy.

– A hajával nem tudsz valamit kezdeni? – kérdezi a fejem felett Norman Joannától. Az illetékes lemondóan simít végig a tincseimen.

– Hát éppen tudnék, de nem ennyi idő alatt. Ez egyébként milyen szín? – fordul felém Joanna érdeklődve.

– A sajátom – felelem, és lebiggyesztem a szám.

– Borzasztó. Legközelebb teszünk bele néhány világosabb csíkot, mert ez már nem divat.

– Jaaaa. Ez olyan seszínű! – mondja Norman kényeskedve.

Én meg teszek rá, hogy mi a divat, meg mi nem, mert nekem ilyenek nőnek ki a hajhagymákból, és slussz. Ha nem lennék annyira bepánikolva, mint egy völgyben rekedt kőszáli kecske, most nagyon helyreraknám őket. De mivel most rajtuk múlik az állásom és így az életem is, csak tompán mosolygok. Jennifer megérkezik a sminkasztaltól és ábrándozva fordul felém. Egy ecset segítségével megpróbálja átrajzolni a már eleve határozott vonásaimat.

– Egy fokkal jobb, de adásba azért nem engednék – ösz-

szegez Joanna. A tükörbe nézek. Köszí szépen, gondolom, de közben igazat kell hogy adjak neki. Úgy nézek ki, mint egy túlhajszolt cirkuszi bohóc.

– Lehetne, hogy kicsit kevesebb sminket tegyél fel? – A kérdésre zavartan összenéznek, aztán Jennifer a törlőkendő után nyúl, és nagylelkűen letöröl a képemről egy réteg festéket. Jobb lett így, de ahogy közeleg a műsorkezdés, úgy emelkedik a gyomorsavam.

– A ruha! Stevenson hol van? Így nem mehet adásba – sipít Norman.

– Vegye fel, amit Loismak készítettünk ki – javasolja Joanna, aztán a sarokban árválgató ruhára pillant. Két lélegzetvétel, és már rajtam van a furcsa kezeslábas, amit egyébként maximum a saját temetésemre vennék fel, természetesen akkor sem szabad akaratomból. A ruha csípőben feszül, mellben pedig lóg rajtam. Egy előnye azért van: fekete, és ezáltal egyetlen hosszú pacának tűnök benne. Nem tehetitek ezt velem, üvöltöm magamban, de ez a kis csapat annyira el van foglalva saját magával, hogy nem is veszi észre, mennyire kétségbe vagyok esve.

– Tíz perc múlva adás! – kiált be George, aztán elviharzik, mielőtt sikíthatnék.

Kitámolygok a szobából, és a stúdióba megyek. A kamerákat már beállították, és az első vendégem is ott ül a helyén. Mindenki készen áll, csak én nem. Az én igazi helyem valahol a másik helyiségben, esetleg egy másik bolygón lenne, a kameráktól legtávolabbi ponton. Hol egy műsorterv? – fújtatok dühösen. A rohadt életbe, így bajban leszek! Kiver a víz, és az arcom is lángol. A szerkesztő-asszisztens, aki valójában az én asszisztensem, egy fülessel a kezében támad rám. Még nálam is ijedtebbnek látszik, talán mert tudja, hogy egész Nagy-

Britannia előtt fogok idiótát csinálni magamból. Ha már csinálunk valamit, csináljuk jól!

– Sok sikert, Hannah! – mondja alig hallhatóan, aztán sután vállon vereget.

Olyan feszültség van bennem, hogy legszívesebben ráordítanék, de ehelyett leteszem magam a kanapéra, és végre a kezembe veszem a tervet.

– Öt perc adásig! – kiáltja valaki, de én már egy egészen más dimenzióban vagyok. Kilenc vendégem lesz, vegyük őket sorra: két pszichológus, akikkel a közösségi oldalak hátulütőiről kell majd beszélnem. Egy dietetikus, egy gazdasági tanácsadó és egy író, akinek most jelenik meg a legújabb könyve. Végül a Jersey Shore egyik szereplője, és egy londoni építész. Azt hiszem, nem lesz gond. Nálam lesznek a kérdések, a fülemben a füles, bár ez még közel sem jelenti azt, hogy képes leszek az adást végigcsinálni. Miért érzem úgy, hogy csőbe húztak? Ezért még valaki felelni fog.

– Három, kettő, egy! Adás.

– Üdvözlök mindenkit! Hannah Brown vagyok, és ez a *Jó reggelt, Anglia!*. Mai első vendégünk a közösségi oldalak veszélyeire hívja fel a figyelmet. Köszöntöm a stúdióban dr. Charlie Adisont! – Szerencsém van, mert Charlie Adison nagyon jól néz ki, és sokat beszél. Az már fél siker, ha a vendég nem olyan, mint egy fejlődésben visszamaradt hobbit.

Szép sorjában felteszem a papírra vetett kérdéseket, és úgy fest, egyelőre sikerül elkerülnöm a totális beégést.

Aztán következnek a gazdasági szakértők. Velük már nehezebben boldogulok. Kicsit hümmögök magamban, és nem segít az sem, hogy fogalmam sincs a témáról, úgyhogy erősen imádkozom, hogy a feltett kérdések és a válaszok fedjék egymást. Az

első reklámblokk után úgy érzem, hogy ennél jobban már nem fogom megalázni magam, amikor halálsápadtan megjelenik Ana, és felém hajol.

– Van egy kis gond – mondja, miközben tőle szokatlan módon a homlokát ráncolja.

– Nekem mondd? – sziszegem, és megpróbálom leküzdeni a remegésem. – Még szerencse, hogy már csak egy vendégem van, az építész. – Belelapozok a papírjaimba.

– Hát éppen ez az. – Ana hatalmasat nyel. – Nem jött el.

Fennakad a szemem.

– Mi az, hogy nem jött el? Hiszen köti a szerződés! Hívtátok már? – Az agyamban sebesen pörögnek a gondolatok.

– Persze hogy hívtuk! Azt hiszed, amatőrök vagyunk? – dörren rám Ana, de így is látom, hogy mindjárt elájul, annyira ideges.

– És? – kérdezem, de közben utat tör bennem a rémület. Abban az esetben, ha egy vendég nem érkezik meg, gyorsan kerítenek valakit a helyére. A valakin ez esetben azt értjük, hogy bárki megfelel a célnak.

– Nem vette fel a telefont, de azért ne aggódj! – Ana szája erőtlen mosolyra húzódik, majd, mint aki támadástól tart, egy lépést hátrál. Körbenézek, mindenki úgy bámul rám, mintha épp a kőpadra kísérnének, hogy elválasszák a fejem a nyakamtól.

– Szereztünk egy jósnőt! Igazi csoda az a nő! Dolores Vendomme, médium, szellem, és jövőbe látó. Tudod, milyen mázli, hogy itt lakik a szomszédban? – Mázli? Vajon nekem, vagy neki? Lehunyom a szemem, és újabb imába kezdek. Ha áramszünet, földrengés vagy világvége lenne, azzal minden megoldódna.

– Mindjárt adás! – kiált Andrew, az operatőr srác. Ana kihasználja a pillanatot, és elszalad, hogy aztán újdonsült vendégemmel az oldalán ismét megjelenjen.

Abban a pillanatban, amikor meglátom a jósnőt, már tudom, hogy ő lesz a vesztem. Kitágult pupillákkal bámul rám, és először nem hajlandó leülni a velem szemben álló vendégkanapéra. Mindenképpen mellém akar telepedni, amit szerencsére Ana megakadályoz, és átráncigálja a helyére. Dolores Vendomme negyvenhét éves, látja a jövőt, és érzi az emberek auráját. Vajon honnan szedték elő ilyen sebtében? Biztos itt csellengett az épület előtt, vonom meg a vállam, majd felnézek a papírjaimból, pont akkor, amikor Andrew felmutatja az ujjait. Na, nem beint, csak rám számol, akár egy bokszmeccsen, azzal a különbséggel, hogy nálam nem tízzel kezdik. Öt, négy, három, kettő, egy.

– Üdvözlöm Önöket, ez még mindig a *Jó reggelt, Anglia!*. Mai utolsó vendégünk Dolores Vendomme médium, szellem és jövőlátó. – És akkor most mindent el is mondtam, ami a témával kapcsolatban eszembe jutott. Ráadásul a jövőlátónál akaratlanul elhúztam a szám, amivel Dolores szemében aláírtam a halálos ítéletemet.

– Zavart látok az aurájában – mondja bevezetésként. Örülnék, ha kerülnénk a személyeskedést, és nem rólam szólna a beszélgetés.

– Nos, ezt mostanában sokan mondják. – Próbálok viccelni, de a vendégem be van oltva humor ellen. Inkább vicsorog, mint vigyorog rám.

Akkor most felteszek egy egészen ártatlan kérdést, csak azt tudnám, hogy mit. Végignézek a helyiségen, és az operatőr mögött felfedezem a szellemként álldogáló Anát. Rámosolygok, és közben arra gondolok, hogyan fogom darabokra tépni.

– Maga tele van negatív érzésekkel – folytatja Dolores, amivel visszarángat a szomorú valóságba. Nincs más jelen, csak ő meg én, meg az a körülbelül kétmillió tévénező, akik remélhetőleg mind jól mulatnak.

– Miért mondja ezt, Dolores? Talán a ruha miatt? – kérdezem, miközben teljes odaadással mosolygok, ezzel is bizonyítva, hogy majd' kicsattanok a pozitív energiáktól. A jósnő, mint aki valamilyen titkot készül közölni, bizalmasan felém hajol. Hullámos, vörös haja az arcába omlik, amitől olyan lesz, mint egy lápi boszorkány. Félek tőle.

– A ruha, a smink, a csinos frizura mit sem számít. Az a fontos, ahogyan él, ahogyan a világot látja. És maga rosszul látja, kedvesem.

A látásommal alapvetően semmi gond. A probléma az, hogy a helyzet okozta magas vérnyomás esetemben áttevődik az agyamat átszövő érhálózatra, és ezáltal a fejemben megszűnik a vérellátás. Ennek egyenes következménye, hogy úgy pislogok, akár a csali a bot végén, pont, mielőtt bekapják. Négy perc van hátra a műsoridőből. Ki kell cseleznem ezt a nőszemélyt, különben képes, és egész Nagy-Britannia előtt porig aláz.

– És mondja, mindezt így első ránézésre látja, ugye?

– Igen. Ez a munkám, látó vagyok.

– Értem, és mit lát még, kedves Dolores? Kérem, ossza meg velünk a tapasztalatait – mondom, majd érdeklődve én is közelebb hajlok hozzá.

– Magából csöpög a szarkazmus, de hamarosan meg fogja látni, mekkorát téved. Figyeljen rám, mert ha nem teszi, meg fogja bánni – súgja, majd amolyan mindentudó arckifejezéssel egy távoli pontra mered.

– Hallgatom, Dolores – sürgetem, és akaratlanul fülig szalad

a szám. Ekkora baromságot még életemben nem hallottam. Dolores azonban komolyan veszi a kérésemet, mert egyszeriben átül mellém, majd mindkét kezemet megragadja. Hol a fenébe vannak ilyenkor a biztonságiak?

– Maga rossz úton jár, Hannah, de ami még rosszabb, mindent csukott szemmel teszi. – Kísérletet teszek arra, hogy kihúzzam a kezem a boszorka vasmarkából, de gyorsan feladom. Ez a néember erősebb, mint gondoltam.

– Maga úgy megy végig az úton, hogy közben csak maga elé néz. Nem figyel, nem látja a jeleket, amiket az ég magának küld, és ami ennél is rosszabb, a szerelmet is kizárja az életéből.

– Óh, nem. Ez egyáltalán nem igaz – felelem nevetve, de közben az adásidőt jelző órát figyelem. Még kerek egy perc.

– Bezárkózott a szerelem előtt, de a szerelmet nem verheti át, mert az mindenképpen megtalálja a magához vezető utat. Váratlanul oson az életébe, és onnan érkezik, ahonnan a legkevésbé várja. Nagy változások jönnek, de ha nem figyel a jeleket, bajba kerülhet. – Én nagyon is figyelem a jeleket, a világító kis kijelző a kamera fölött például azt mutatja, hogy mindjárt véget érnek a szenvedéseim.

– De nem! Várjunk csak, valami különös dolgot érzek! Magán rontás van!

– Már úgy érti, gyomor-? – vágom rá csípőből, és boldogan nyugtázom, hogy lejárt az időnk.

– Nagyon köszönöm, Dolores, követni fogom az utasításait, de sajnos véget ért a műsoridőnk.

– De a rontás! – hökkén meg. – Le kell vennünk magáról a rontást! Valaki most is magát keresi, de így nem találja meg a szívéhez vezető utat.

A SMINKSZOBÁBAN ÜLÖK, és megpróbálom levakarni magamról a festéket, de szinte lehetetlen leszedni. Erősen kapaszkodik, mint a gyomorgörcs, amit Dolores Vendomme-től kaptam. Nem hiszem, hogy George ezek után még egyszer rám bízna a reggeli adást, és valahol a lelkem mélyén abban reménykedem, hogy a családom és a barátaim nem látták a (le)szereplésem. Visszaveszem a saját göncömet, és úgy döntök: ahelyett, hogy a holnapi műsorra készülnék, inkább hazamegyek. Anát szerettem volna ugyan elkapni, de mire kihúztam a fülemből a fülest, felszívódott. Nem baj, holnap is lesz nap. Annyira elmerülök a gondolataimban, hogy amikor megcsördül a telefonom, majdnem felsikoltok. Jaj, anyám!

– Szia, drágám! Mikor szeretted volna elmondani, hogy te vezeted a reggeli műsort? Kész szerencse, hogy pont azt néztem! Érdekes volt, főleg a jósnő. És milyen igaza van, nekem is feltűnt, hogy mostanában milyen zárkózott életet élsz – haddarja egy szuszra.

– De anya, ez nem igaz! Teljesen normális életet élek. Nekem így tökéletes.

– Persze, gondolom, de miért nem szóltál? Olyan büszke vagyok rád! Hát miért baj az, ha egy anya büszke az egyetlen gyermekére? Amúgy meg szóltam volna másoknak is, hogy nézzék, így most mindenki lemaradt róla – panaszkodik.

– Kész szerencse! Egyébként meg azért nem szóltam, anya, mert a műsorkezdésig fogalmam sem volt arról, hogy engem ér ez a megtiszteltetés. De tudod, mit? Most mennem kell. Szia, anya! – Lerakom. Tudom, hogy anyám még magyaráz, de nem érdekel. Csak szeretnék hazamenni, egyedül lenni, venni egy forró fürdőt és dagonyázni az önsajnálatban. Épp indulni készülök, de George utamat állja az ajtóban.

– Hé, Hannah! Nagyszerű voltál. A műsor óta folyamatosan csörögnek a telefonok, mindenki azt kérdezi, ki az új műsorvezető. Úgy döntöttem, amíg Lois nem épül fel, te vezeted a reggeli adást.

Elakad a lélegzetem, mintha egy üllővel vágta volna garaton.

– Jaj, George, nagyon kedves vagy, meg minden, de szerintem van erre a feladatra nálam alkalmasabb. Holnapig van egy csomó idő, hogy megtaláld – válaszolom, majd kislisszolnék gyorsan az ajtón, de nem tudok, mert George csapdát állít az idomtalan testével.

– Tudom, de nekem te kellesz. És a nézőknek is. Nagyon szimpatikusnak találtak. Ana átküldi a holnapi adás anyagát. Nem lesz gond.

– De én nem akarom, George! – nyöszörgöm. – Hogy ez menjen két vagy három hétig? Azt sem tudom, mennyire komoly Lois sérülése, lehet, hogy hónapokig kínlódom majd az adással.

– Csak három hétről van szó, és erre az időszakra megduplázzom a fizetésed – mondja könnyörtelenül, aztán oldalra fordul, hogy kiférjek az ajtón. – De persze, mondhatasz nemet is. A mai nap után nem lesz nehéz állást találnod. – A fenébe, ha nemet mondok, kirúgat. Lehet, hogy tényleg nem lenne nehéz munkát szereznem, mindenesetre nem akarom megpróbálni.

– Három hét, aztán vége! Rendben?

– Rendben, Hannah, és hidd el, nem fogod megbánni.

Nem fogom megbánni, mert már most bánom. George nem pazarol rám több lélegzetvételt. Hátat fordít, végigkullog a folyosón, aztán a sarkon megfordul, hogy még egy vérfagyasztó vigyort erresszen rám. Ahogy terveztem, hazamegyek, de előtte megszerzem a holnapi adástervet, és megölöm Anát. Előre

dörzsölöm a tenyerem, és bár tudom, hogy nem ezt érdemli, tuti, hogy rajta fogom kiélni az összes elnyomott agressziómat. Végigmegyek a folyosón, benézek az öltözőbe, de Anát sehol sem találom.

Viszont összefutok Jenniferrel, aki mosolyogva dicsér meg a reggeli alakításomért.

– Nagyon jó voltál, komolyan, azzal a rémisztő nővel más sem boldogult volna. Nem is értem, hogy hívhatták meg.

– Hát, ezt én sem, de most már mindegy is, szerencsére túl vagyok rajta – sóhajtok megkönnyebbülten, mire Jennifer bátorítóan rám mosolyog.

– Na, igen. George azt mondta, hogy három hétig te vezeted az adást. Volna kedved benézni hozzánk? Megbeszelnénk a holnapi sminked, és a hajadat is megcsinálhatnánk. – Minden gondolatom az arcomra lehet írva, mert Jennifer nevetve oldalba lök.

– Tudod mit, inkább holnap gyere be egy órával korábban.

– Úgy lesz, és köszi – mosolygok hálásan.

– Egyébként Anát keresed?

– Igen. Nem láttad valahol? Lenne hozzá néhány szavam.

– De, láttam. A kettes stúdióban rohángál. Sok sikert hozzá!

– kiált utánam, de én már a stúdió felé nyargalok.

Most elkapom azt a kis cédát.

Amint belépek, rögtön meglátom a keresett személyt, aki a kezeit tördelve indul el felém.

– Bocsáss meg, nem az én hibám. Trish intézte az utolsó vendéget, mi erről semmit sem tudtunk – mondja, elébe vágva annak, hogy lekapjam a tíz körméről.

– Azért szólhattál volna, mondjuk, amikor rám raktad a fület.

– Tudom. Igazad van, de csak rontottam volna a helyzeten. Csak még jobban beparáztál volna, így is olyan voltál, mint aki karót nyelt.

– Honnan jött egyáltalán az ötlet, hogy egy jósnőt hívjatok meg? Legalább megpróbáltátok elérni azt a fickót? – kérdezem vádlón, de látva Ana elkínzott arcát, megsajnálom.

– Az építészt? Folyamatosan hívtuk. Először nem vette fel, aztán ki volt kapcsolva. Trish javasolta, hogy hívjuk meg a jósnőt, mert közel lakik. – Trish Hamilton, gondolhattam volna, hogy benne van a keze.

– Jó, most már mindegy, de legközelebb, légy szíves, szólj.

– Persze, Hannah, és ne haragudj, nem akartalak bajba keverni. Itt van a holnap tervezet. – A kezembe adja a kinyomtatott anyagot. – Ha gondolod, nézd át, de ebben nincs semmi változtatás.

– Szuper. Holnap reggel találkozunk.

– Máris lelépsz? – kérdezi félve.

– Le. Mára ennyi elég volt.

AMIKOR FELSZÁLLOK A METRÓRA, már nem ég az arcom a dühtől, de azért néhányszor eszembe jut, hogy vajon az útitársaim közül hányan láttak a reggeli adásban. Felszabadul egy ülőhely, amit azonnal el is foglalok. Így legalább alkalmam van belenézni a műsortervbe. Boldogan nyugtázom, hogy az legalább valóban nem változott. Hacsak holnapig valamelyik vendégem be nem adja a kulcsot, mert akkor ki tudja, kit küldenek a nyakamra. Ahogy feljövök a metróból, és elsétálok a lakásomig, végig Dolores jár az eszemben. Nevetséges, hogy

vannak, akik megélnék abból, hogy ilyen marhaságokat hordanak össze.

Még hogy én kizárom a szerelmet az életemből. Baromság! Kizárja az magát, nem kellek én ehhez. Belépek a házba, de amikor felérek a másodikra, nem találok a lakáskulcsom. Az ajtó előtt ácsorgok, és furcsa érzésem támad. Zajok szűrődnek ki a lakásból, annak ellenére, hogy én kint vagyok, és tudtommal egyedül élek. Végre előhúzó a kulcsot, remegő kézzel a zárba illesztem, és résnyire nyitom az ajtót, mintha azt várnám, hogy valaki a nyakamba ugorjon. De ilyesmi nem történik. Az idegen nyugodtan üldögél a kanapémon, alsógatyában. Nesze neked, rontás.

– Hát te meg ki a franc vagy? – köszöntöm kedvesen, de egyelőre nem hajtom be magam mögött az ajtót. – És miért van itt ilyen irtózatosan hideg?

A fejem az ablak felé fordítom, és máris tudom a választ. Az erkély ajtaját betörték. Az üvegszilánkok, mint apró csillogó gyémántok, szétszóródva fedik be a padlót. Jobb lesz, ha hívom a rendőrséget.

– Baleset volt – mondja az alsógatyás, aztán feláll a kanapéről, és két lépést tesz felém. A látványtól elkerelkedik a szemem, egyrészt, mert nem emlékszem, mikor láttam utoljára férfit alsónadrágban, másrészt azért, mert ilyen arányos férfitest még eleve nem fordult meg a lakásomban.

– A nevem Clive Templeton – nyújtja felém a kezét. Már majdnem elfogadom, de aztán eszembe jut, hogy ez egy betörő. Nagyon helyes, meg minden, de attól még hívnom kell a rendőrséget. Lehet, hogy meg akar erőszakolni. Gyanakodva végigmérem a fickót. Magas és kisportolt. És én szeretem, ha

egy pasi izmos. A haja fekete, a szeme zöld: ritka és veszélyes kombináció. Szép gyerekeink lennének.

– Örvendek, Clive, én Hannah vagyok. Most, hogy így összebarátkoztunk, elmondhatnád, hogy mi a francot keresel a lakásomban, mert nem emlékszem, hogy beköltöztél volna.

– A felső szomszédból jöttem. Bocs az erkély miatt. Kénytelen voltam itt megvárni, amíg hazaérsz, mert a lakásban maradtak a cuccaim, és hideg van odakint.

Értetlenül bámulok rá. Nem látok összefüggést a lakásom és az ő problémái között.

– Kénytelen voltál megvárni? – ismétlem bambán. – A fenti lakásban maradt a holmid? Minek másztál be egyáltalán?

– Hát ez jó kérdés – mondja, miközben a fejét vakargatja, majd visszaül a kanapéra. – Te nem ülsz le? – Szimpatikus, hogy helyel kínál a saját lakásomban.

– Inkább nem. Öt percet adok, hogy elmagyarázd, miért törtél be a hozzám, aztán hívom a rendőrséget.

– Jól van, semmi szükség a zsarukra. Ismered a szomszéd lakókat? – néz rám esdeklően.

– Igen, látásból. Egy fiatal, kedves pár. Néhány hónapja költöztek ide. – Felvonom a szemöldököm. – Betörtél hozzájuk, kipróbáltad a jakuzzit, ők meg váratlanul hazajöttek?

– Nem egészen – mondja vacogva. – Nagyon hideg van itt nálad.

– Hát bocs, biztos elromlott a termosztát – felelem, de aztán megsajnálom, mert eszembe jut az elkékült kis Leonardo DiCaprio a Titanicból. A kanapé mögötti szekrényhez megyek, és kiveszek egy meleg takarót.

– Tessék – nyomom a kezébe a kedvenc gyapjútakaróm. Leg-

szívesebben hozzátenném, hogy becsülje meg magát, mert ezt még soha senkinek nem adtam oda.

– Köszönöm, ez igazán kedves – vigyorog hálásan. Nem tudom nem észrevenni, hogy milyen visszataszítóan fehérek a fogai.

– Kedves vagyok, de ha nem mondod el, mit keresel itt, tényleg hívom a rendőrséget.

– Nos, igen, majdnem megfeledkeztem erről a hálátlan témáról. – Legyint, és magára tekeri a plédet.

– A szomszédban valóban egy fiatal pár lakik, melynek egyik tagjával nagyon közeli kapcsolatom van. Vagyis csak volt, mert reggel a pár másik tagja a vártnál korábban ért haza. Kimásztam az ablakon, és mivel a járda túl messze van, inkább átugrottam az erkélyedre.

– Értem. És az utadban állt az erkélyajtó.

– Először a zárral próbálkoztam, de nem vagyok profi betörő, ezért feladtam. Inkább betörtem az üveget. – Hát nem éppen profi megoldás, de azért hatásos.

– És mégis mivel sikerült bezúznod az ajtómat? – kérdezem, és közben magam előtt látom, ahogy kőkemény hímtagjával szétveri a duplaüvegű biztonsági ajtót.

– A karácsonyfatalppal. Ott találtam, az erkélyen. – Így mindjárt más, sóhajtok fel megnyugodva, mert nem tudtam volna együtt élni az első víziómmal. Így sem lesz könnyű. Egy pillanatra arra gondolok, hogy megtartom ezt a fiút, csak kellene valami, amivel lekötözhetem.

– Természetesen kifizetem az ajtót, és a javíttatást is, csak egy telefonra lenne szükségem. Felhívom a sofőrömet, és már itt sem vagyok.

– Persze, egy házasságtörőnek mindig szívesen segít az ember. – A táskámba nyúlok, hogy előkotorjam a mobilom.

– Nem házások.

– Tökmindegy, akkor is szétbarmolsz egy kapcsolatot. – Eszembe jut, hogy az előbb azt mondta, a pár egyik tagjával volt intim viszonya. De mégis, melyikkel?

– Te meleg vagy? – szakad fel belőlem, aztán mielőtt a szemembe nézhetne, szégyenkezve elfordulok. Itt ez a félmeztelen férfi a lakásomban, én meg majdnem rágerjedtem.

– Nem! Te jó ég, nem vagyok meleg! Ha akarod, azonnal be is bizonyítom – vigyorog még mindig a takarómba tekeredve.

– Kösz, most nem élnék a lehetőséggel – utasítom el az ajánlatot, de azért egy kicsit elpirulok. – Itt a telefonom. Hívj, akit akarsz, aztán tűnj el – javaslom, miközben azt gondolom, hogy inkább elvehetne feleségül. Normális vagyok? Tutira nem.

– Régóta nincs pasid? – kérdezi hetykén, miközben elveszi a telefont.

– Honnan veszed, hogy nincs pasim?

– Kicsit körülnéztem, hogy keressek valami cuccot, amit felvehetnék.

– Képes voltál a dolgaim között kutakodni? – horkanok fel.

– Na, most rögtön tűnj el innen!

HUSZONKÉT PERC ÉS TÍZ MÁSODPERC MÚLVA egy magas, merev arcú férfi lépett a lakásomba, aki tökéletesre vasalt inget, nadrágot és öltönyt hozott magával, amit Clive azonnal magára is húzott. Én meg csak álltam ott tátott szájjal, és néztem, ahogy elmegy. Clive a távozásakor megígérte, hogy egy órán belül megérkezik az üveges, aki egy teljesen új erkélyajtót csi-

nál nekem, amit természetesen Clive kifizet. Azt hiszem, ez a minimum azok után, hogy berobbant az életembe, aztán meg máris kisétált.

De mindegy is, mert egy ilyen fickó a magamfaját csak egy dologra használja, vagyis használná, ha elég hülye lennék ahhoz, hogy hagyjam, aztán meg eldobja, mint egy koszos papír zsebkendőt. Veszélyes az ilyen: ha megteszi egy nővel, legközelebb újra megteszi mással is. Na, nem mintha azon kéne agyálnom, hogy lekaparjam magamról, mert még a számomat sem kérte el. Míg fagyoskodva az üvegesre várakozom, felhívom Amandát. Valakinek el kell mesélnem ezt a töménytelen mennyiségű borzalmat, ami ma velem történt.

– És legalább nagy farka volt? – Ez Amanda első kérdése. Amanda harminchat éves, és nimfomániás. Ami nem baj, mert velem ellentétben ő legalább élvezzi az életet.

– Fogalmam sincs, azt nem néztem meg! – kérem ki magamnak. – De amúgy sem lehetett látni, mert bokszert volt rajta – teszem hozzá vigyorogva.

– Te rüfke! Tudtam! Mit nem mondtál még el? Volt valami? Megadta a számát? Találkoztok még? – darálja kíváncsian.

– Nem, nem hiszem. Elhúzott. Különben is nagyon csélsap lehet a srác, nem érdemes ilyenekre pazarolni az időt.

– Na, ne mondd, azért egy numerára jó lenne, nem? – Lehet, hogy igen, de akkor sem adom meg Amandának azt a gyönyört, hogy ezt be is valljam.

– Annyira nem volt szám.

– Értem. Akkor csak azért hívtál szinte visongva, mert huzat van a lakásban. Egyébként már éppen ideje lenne, hogy beújíts valakit, nem gondolod? Mióta is? Hmm...

Nem kell befejeznie ezt a mondatot, mert tudom, hogy arra

céloz, mikor volt utoljára valakim. Roppant kínos kérdés, amire mindketten tudjuk a választ. Akkor most terelek.

– Tényleg, láttál a reggeli adásban? Három hétig én vezetem a *Jó reggelt, Angliá-t*.

– Ja, anyukád felhívott hajnalban, amiért nem lehetek elég hálás neki. Szkeptikus voltam, de be kell valljam, minden másodperc megérte. Te, Hannah, nem lehet, hogy a jósnő erről a fickóról beszélt? Tudod, hogy beoson az életedbe, ha akarod, ha nem, ilyesmi.

– Kötve hiszem, mivel ez a fickó legkevésbé sem osont, egyszerűen betört a lakásomba.

– Jól van, te tudod. De ha véletlenül felajánlana egy kósza kufircot, semmiképpen ne utasítsd vissza. Vagy ha igen, legalább irányítsd át hozzám!

Leteszem a telefont, és mivel a hidegben teljesen elgémberedtek az ujjaim, valami melegebb ruha után nézek. Ha jól emlékszem, valahol a szekrény alján van egy sínadrág, amit öt éve vettem, de csak egyszer volt rajtam. Megkereshetném, de sanszos, hogy nem is jön rám, mert az utóbbi években legalább tíz kilót felszedtem. Inkább előkapok még egy takarót, és begyújtom a sütőt.

Na, nem étel készül, ezt az eszközt legfeljebb hóforrásként használom, ugyanis főzni... azt nem tudok. Valójában mióta itt lakom, ez az első alkalom, hogy a sütőhöz nyúlok, és nagyon bízom abban, hogy nem robbantom magamra az egész épületet.

Mire nagy nehezen begyullad a láng, és békésen elhelyezkedem a konyha kövezetén, megszólal a telefon. Kihámozom magam a vackomból, és kirohanok a nappaliba. Amy az.

– Szia, Amy! – mondom vidáman. Amyvel alapvetően min-

den beszélgetésünk vidám, nem egy agysebész, de attól még ő a legjobb barátom.

– Megvagy, Hannah! Láttalak a tévében, vagyis egész pontosan a neten.

– A neten? – ismétlem meglepve. – Fent van az adás a neten?

– Megfordul velem a világ. Életem végéig röhögni fognak rajtam, vagy amíg az internet meg nem szűnik, amire mostanában elég kicsi az esély.

– Fent bizony. Az eleje dögunalom, de amint megjelenik a vörös csaj, onnantól kezdve fantasztikus vagy.

– Gondolom.

– De tényleg. Amikor az a nő melléd ül, olyan fejet vágysz, mint aki mindjárt nyakon vágja a szerencsétlent. Nagyon tetszik, az egész adást lementettem.

A gyomrom akkorára ugrik össze, mint egy éti csiga tápcsatornája.

– Megnézheted, ha akarod. Átküldjem a linket? – kérdezi nevetve.

– Köszí, de inkább nem. Nem akarom látni, éppen elég volt egyszer átélni.

– Ahogy gondolod. – Témát vált. – Amanda mondta, mi történt, mármint hogy betörték hozzád.

– Ja, igen. De nem volt igazi betörő – felelem nemtörődöm hangon.

– Aha. Amanda azt mondta, hogy jól nézett ki a pasi. Tényleg?

– Amanda ezt mégis honnan veszi? Biztos vagyok benne, hogy ilyesmi nem hagyta el a számat.

– Tudod, Amanda szerint minden pasi jól néz ki, ha megvan a harmadik lába.

– Ne is mondd – nyerít gonoszán. – Figyelj, áll még a hétvégi buli? Nekem a péntek jobb lenne.

Minden második hétvégén összegyűlünk valamelyikünknel, hogy okosra és persze szépre igyuk magunkat. Ezen a héten én vagyok a soros.

– Persze, ha addig nem fagyok halálra, nem támadnak meg az utcán, vagy nem nyír ki a főnök.

– Vagy nem átkoz meg a jósnő – teszi hozzá jóindulatúan.

– Kösz, hogy emlékeztetsz, erről meg is feledkeztem. Na, de most mennem kell. Az eszkimó és a jegesmedve összekaptak az utolsó takarón. Péntekig még beszélünk, és kérlek, ne nézd a reggeli adást, és a hírért se terjeszd!

– Már késő, publikusra tettem a neten...

– Most ugye, kamuzol?

– Nem tudom, nézd meg magad.

REMEKÜL ALAKULNAK A DOLGOK, már a neten is fent van a bémázásom, de mindez nem tűnik olyan fontosnak, mert néhány percen belül úgyis megfagyok. Hannah Brown, a reggeli adás briliáns műsorvezetője egy különös erkélybalesetet követően halálra fagyott a saját lakásában. És erről Clive akárki tehet, ezért ha meghalok, szelleméletem végéig kísértetni fogom. Úgy döntök, hogy inkább a konyhában várom be a végzetem, ott legalább a sütőnek köszönhetően plusz hét fok van. Már tudom, mit érezhetnek azok, akik megpróbálják megmászni a Mount Everestet, de a cél előtt nem sokkal beteríti őket egy lavina.

Délután három óra, de az ablakos ember még mindig sehol, szerintem nem is jön, itt ücsöröghetek ítéletnapig, vagy amíg

kitavasodik. Az még legalább négy hónap, számolom az ujjaimon, addig nem várhatok. Mi lenne, ha valamivel beburkolnám az ajtókeretet? Valami fóliával, már ha tartaná itthon fóliát, persze azon kívül, amit edzés előtt a combomra, kifejezetten a narancsbőrös területre kell tekerni. Mondjuk abból sem azért maradt meg egy bontatlan tekerccsel, mert rajtam nincs narancsbőr, hanem mert lusta vagyok, és nem edzek.

Hőt kell termelnem, ezért felteszek egy teát, így legalább az ujjaim nem fagynak el. Sikerül feltápszkodnom, mire ismét megcsörren az az átkozott telefon. Ismeretlen szám, ezt alapjáraton nem venném fel, de azt remélem, az üveges lesz az.

– Halló. – Igyekszem határozottan megszólalni, de a fogaim vacogása nagymértékben ront az előadáson.

– Szia – köszönt egy vidám hang. – Élsz még?

– Attól függ, ki kérdezi – felelem, és azon agyalok, vajon ki lehet a hívó fél, aki ily kedvesen érdeklődik a horgylétem felől.

– Clive vagyok. Azon töprengtem, hogy átjöhetnél arra az időre, míg beüvegezik az erkélyajtódat.

– Nagylelkű vagy, de remekül érzem magam itthon, köszönöm. Amúgy honnan tudod a számom?

– Kikerestem a sofőröm telefonjáról. – Leleményes fiú, de én akkor is kőkemény leszek. Azzal, hogy nem fogadom el a meghívását, csak elkerülöm a bajt. – Na... Elugrok érted, nem akarom, hogy megfázz.

– Kedves tőled, hogy aggódsz értem, de megleszek. – Acélos és eltéríthetetlen vagyok, vagyis komplett idióta.

– Legalább mentsd el a számom, ha netán mégis meggondolnád magad.

– Feltétlenül – motyogom, és közben lekapcsolom a vízforra-

lót. A pasik néha mit nem gondolnak magukról! Clive azt hiszi, hogy a csinos kis pofikája, meg a gusztusos felsőteste kiiktat belőlem minden ellenállást.

– Biztos nem jössz át? Vacsorát is adnék – erősködik.

– Egész biztos. Van itt néhány fagyasztott halrudacska, majd azokat elrágcsálom.

– Hát jó, de lenne még valami. Szeretnék kérni tőled egy szívességet.

Sejtettem. Sőt, konkrétan tudtam, hogy van valami hátsó szándéka.

– Mit? Kölcsönkéred a lakásomat valamelyik légyottodhoz? Gyertek nyugodtan, csak öltözzetek melegen, és zavarjátok ki a fókákat a hálósobából. Vagy tudod, mit? Ha titeket nem zavar, felőlem maradhatnak is.

– Eve levinné neked a cuccaimat, holnap pedig elmennék értük, ha nem gond.

– Ki az az Eve? – töprengek hangosan, aztán felfogom. – Jaaa, a szabadidős társad a harmadikról. – Mekkora szemétláda, megpróbál felszedni, majd miután nem sikerül, kihasználni. Gusztustalan alak, egy ilyennel akkor se állnék szóba, ha fegyvert tartanának a halántékomhoz. Ha ezt elég sokszor mondogatom magamnak, talán egy idő után el is hiszem.

– Igen, ő az. Számíthatok rád? – kérdezi, én meg valamiért belemegyek. Talán azért, mert így legalább még egyszer láthatom.

– Bármikor állok rendelkezésedre, hogy hülyét csinálhass másokból – magamból meg pláne, fújtatok keserűen. – Dél körül érek haza, utána érdemes jönnöd.

– Rendben, holnap délután beugrom a holmimért. És még egyszer köszönöm. Nem leszek hálátlan.

– Hálára semmi szükség, csak az üvegesre, meg arra, hogy ha legközelebb a nevemre tévedsz, nyomd meg a törlés gombot a telefonban. – Jaj, hogy mondhatok ilyet?

– Sajnálom, hogy ezt gondolod, de belátom, hogy tényleg rosszul indítottam – sóhajt fel szomorúan. Már majdnem abba a csapdába esem, hogy hiszek neki, de aztán fél füllel meghalok a bejárati ajtó csengőjét, és leteszem a telefont.

Az ajtóhoz sietek, abban reménykedem, hogy a várva várt munkásember érkezett meg, aki egy csettintéssel visszaadja a lakásom komfortérzetét. Beengedem az embert, aki közel sem úgy néz ki, mint egy üveges, sokkal inkább, mint egy vízvezeték-szerelő. Azért bízom benne, hogy a nehézségek ellenére menni fog a művelet, bár elsőre még az ajtókeretet sem tudja levenni. Minél tovább nézem a fickót, annál biztosabb vagyok benne, hogy vízvezeték-szerelő, vagy parkettás, de hogy nem üveges, az fix. Míg bénázik, felseprem az üvegszilánkokat, és árgus szemmel figyelem. Számos próbálkozás és majd két óra kínszenvedés után méretre vágja, majd az ajtókeretbe illeszti az üveget, aztán a helyére rakja az ajtót.

Éppen ideje volt. Miután elmegy, a legmagasabb fokozatra tekerem a termosztátot, és ezzel párhuzamosan lekapcsolom a sütőt. Kiveszek egy félkész kaját a hűtőből, és bevágom a mikróba. Öt perc, és kész a finom makaróni, fintorgok, miközben a kaja melegszik. A hűtőm tele van ilyen extrán tartósított, színezékekkel és ízfokozókkal dúsított ételekkel, amelyeknek egyetlen előnyük van. Vagyis inkább kettő, merengek el a táplálkozási szokásaimon. Amellett, hogy villámgyorsan ehető állapotba hozhatóak, az elfogyasztásukon kívül az égvilágon semmi dolgom nincs.

A mosogató fölött betűröm a vacsorát, majd az üres műanyag edényt kidobom a szemétkosárba, és elmosom a villát, mert ugye egy jó háziasszony mindig rendet tart.

Időközben teljesen besötétedett. Kibámulok az ablakon, és elcsodálkozom, hogy milyen hatalmas pelyhekben hullik a hó. Csodaszép. Régen rengeteget álmodoztam arról, hogy valaki-vel majd kéz a kézben andalgok a hóesésben, aztán felnőttem, és csak a havazást követő latyakot látom. Már csak négy hét van karácsonyig, de még senkinek nem vettem ajándékot. Míg ezen elmélkedem, észreveszem a karácsonyfatalpat az erkélyen. Az lesz a legjobb, ha ezt most behozom. Amennyiben valaki ismét a lakásomba igyekezne, más megoldást kell találnia arra, hogy bejusson: például az ajtót. Fogom a karácsonyfatalpat, és berakom szépen a szekrény aljába, a többi felesleges kacat mellé. Nem hiszem, hogy idén előveszem egyáltalán, de hát miért is tenném, hiszen egyedül fát sem állítok.

Elérkezettnek látom az időt, hogy vegyek egy forró fürdőt. A levegő kellőképpen felmelegedett ahhoz, hogy ne fagyjon be a víz a kádba. Felszaladok a fürdőszobába, és megeresztem a vizet. Teleöntöm a kádat fürdősóval meg habfürdővel, aztán kezemben a műsortervezettel, bemászom. Míg áztatom magam, simán átolvasom a tervet, hogy holnap én legyek a megtettesült tudás és intelligencia, természetesen a *Sugározd az IQ-t* elv alapján.

Gondolom én, de amikor a talpam a kád aljához ér, megcsúszok, és egész testemmel a víz alá merülök. Az összetűzött papírok egyetlen lapként tapadnak a combomra. Miközben szerencsétlenül csapkodok, tehetetlenül nézem végig, ahogyan elmosódnak a betűk. Dühömben gombócba gyúrom az egészet és a fürdőszoba padlójához vágom. Ennyit a felkészülésről.